

न्येन निर्दुग्धा कथं पुष्णामि बालकम् ॥ ५९ ॥ मत्स्वसायाः प्रसूतायामृतो बालस्तु वर्तते ॥ तामाकार्यगृहे रक्षसा तेऽर्भ
 पोषयिष्यति ॥ ६० ॥ पतिना तत्कृतं सर्वं पुत्ररक्षणहेतवे ॥ पुत्रस्य धुंधुकारीति नाममात्रा प्रतिष्ठितम् ॥ ६१ ॥ त्रिमा
 से निर्गते चाथ साधेनुः सुषुवेऽर्भकम् ॥ सर्वांगसुंदरं दिव्यं निर्मलं कनकप्रभम् ॥ ६२ ॥ दृष्ट्वा प्रसन्नो विप्रस्तु संस्का
 रान् स्वयमादधे ॥ मत्वा श्रयं जनाः सर्वे दिदृक्षार्थं समागताः ॥ ६३ ॥ भाग्योदयोऽधुना जात आत्मदेवस्य पश्यत ॥ धे
 न्वा बालः प्रसूतस्तु देवरूपीतिकौतुकम् ॥ ६४ ॥ न ज्ञातं तद्रहस्यं तु केनापि विधियोगतः ॥ गोकर्णं च सुतं दृष्ट्वा गोकर्ण
 नाम चाकरोत् ॥ ६५ ॥ कियत्कालेन तौ जातौ तरुणौ तनयावुभौ ॥ गोकर्णः पंडितो ज्ञानी धुंधुकारी महाखलः ॥ ६६
 स्नानशौचक्रियाहीनो दुर्भक्षी क्रोधसंयुतः ॥ दुःपरिग्रहकर्ता च शवहस्तेन भोजनः ॥ ६७ ॥ चोरः सर्वजनद्वेषी परवे
 श्मप्रदीपकः ॥ लालनायार्भकान् धृत्वा सद्यः कूपे निपातयत् ॥ ६८ ॥ हिंसकः शस्त्रधारी च दीनांधानां प्रपीडकः ॥
 चांडालाभिरतो नित्यं पाशहस्तश्च संगतः ॥ ६९ ॥ तेन वेश्याकुसंगेन पैत्र्यं वित्तं तु नाशितम् ॥ एकदा पितरौ ताड्य पा
 त्राणि स्वयमाहरत् ॥ ७० ॥ तत्पिता रूपणः प्रोच्चैर्धनहीनो रुरोद ह ॥ बन्ध्यत्वं तु समीचीनं कुपुत्रो दुःखदायकः ॥ ७१ ॥
 कतिष्ठामि क्व गच्छामि को मे दुःखं व्यपोहयेत् ॥ प्राणं त्यजामि दुःखेन हा कष्टं मम संस्थितम् ॥ ७२ ॥ तदानीं तु समा
 गत्य गोकर्णो ज्ञानसंयुतः ॥ बोधयामास जनकं वैराग्यं परिदर्शयन् ॥ ७३ ॥ असारः खलु संसारो दुःखरूपी विमोह
 कः ॥ सुतः कस्य धनं कस्य स्नेहवान् ज्वलतेऽनिशम् ॥ ७४ ॥ न चेंद्रस्य सुखं किंचित् न सुखं चक्रवर्त्तिनः ॥ सुखमस्ति
 विरक्तस्य मुने रेकांतजीविनः ॥ ७५ ॥ मुंचा ज्ञानं प्रजारूपं मोहतो नरके गतिः ॥ निपतिष्यति देहोऽयं सर्वं त्यक्त्वा वनं व्र
 ज ॥ ७६ ॥ तद्वाक्यं तु समाकर्ण्य गंतुकामः पिताऽब्रवीत् ॥ किं कर्त्तव्यं वने तात तत्त्वं वदस्व विस्तरम् ॥ ७७ ॥ अंधकूपे
 स्नेहपाशे बद्धः पंगुरहं शठः ॥ कर्मणा पतितो नूनं मामुद्धरदयानिधे ॥ ७८ ॥ गोकर्ण उवाच देहेऽस्थिमांसरु
 धिरेऽभिमतं त्यजत्वं जाया सुतादिषु सदाममतां विमुंच ॥ पश्यानि शंजगदिदं क्षणभंगनिष्ठं वैराग्यरागरसिको भ
 व भक्तिनिष्ठः ॥ ७९ ॥ धर्मं भजस्व सततं त्यज लोकधर्मान् सेवस्व साधुपुरुषान् जहिकामतृष्णाम् ॥ अन्यस्य दोषगुण